

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **EFE cz, s.r.o.**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, zast. Mgr. Ing. Martinem Janotou, advokátem, se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: O2 Czech Republic, a.s., se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. 2. 2021, č. j. ČTÚ-22 588/2020-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 A 34/2021-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Ing. Martinu Janotovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 16.456 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Český telekomunikační úřad rozhodnutím ze dne 5. 2. 2020, č. j. ČTÚ-2 727/2016-638/XXXVI. vyř. - ChM (dále jen „rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu“), rozhodl o námitkách žalobkyně proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za služby

elektronických komunikací, vystavená u telefonní stanice č. 602 552 864 za zúčtovací období od 23. 5. 2014 do 22. 1. 2016, podaných proti osobě zúčastněné na řízení.

[2] Předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předsedkyně rady“) v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila formulaci I. výroku rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu tak, že námitkám zčásti (za vyjmenovaná zúčtovací období) vyhověla a snížila původně vyúčtovanou cenu služeb, ve zbylé zčásti námitkám nevyhověla a II. výrok rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji odmítl shora označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“).

[4] Městský soud dovodil, že v dané věci nejsou splněny podmínky řízení, neboť věc, která je předmětem žaloby, není věcí správního soudnictví. Není tedy dána pravomoc soudů ve správním soudnictví ji projednat a rozhodnout, nýbrž se jedná o věc vyplývající ze vztahů soukromého práva, která má být projednána v občanském soudním řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). V souladu s § 68 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 2 téhož zákona proto městský soud žalobu odmítl a žalobkyni poučil o možnosti podat žalobu podle § 244 a násl. o. s. ř. v řízení před civilními soudy.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se nyní proti napadenému usnesení brání kasační stížností. Má za to, že spočívá na nesprávném posouzení právní otázky městským soudem. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka nejprve popisuje chronologii smluvního vztahu mezi ní a osobou zúčastněnou na řízení (resp. jejím právním předchůdcem), jakož i chronologii řízení o námitkách proti vyřízení reklamace. Dodává, že prvořadým předmětem uvedených námitek bylo porušování jejího práva na smluvní způsob vyrozumění o změně smlouvy uzavřené s osobou zúčastněnou na řízení. Podle stěžovatelky má veřejné subjektivní právo na to dostat vyrozumění o změně nebo zániku smlouvy způsobem stanoveným ve smlouvě a s jasně stanovenou lhůtou na rozmyšlenou.

[7] Stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení jí předkládala neoprávněná vyúčtování (jak později dovodila i předsedkyně rady v napadeném rozhodnutí), ale přesto stěžovatelce hrozila v případě neuhrazení těchto neoprávněných vyúčtování ceny služeb odpojením ze sítě. Podle stěžovatelky je jejím veřejným subjektivním právem, aby jí služba byla poskytována s garancí orgánů veřejné moci, zejména žalovaného, neboť se jedná o oblast, v níž práva uživatele a poskytovatele služeb nejsou rovná. Tuto ochranu však žalovaný nezajistil a ve svém rozhodnutí se omezil pouze na přepočít reklamovaných vyúčtování. Podstata řešené problematiky je však širší, než jak ji pojal městský soud. Ten pouze dovodil, že se jedná o spor ze soukromoprávní smlouvy. Podle stěžovatelky má ale věc naopak veřejnoprávní přesah spočívající v povinnosti

pokračování

žalovaného chránit stěžovatelku před porušováním práva na připojení k síti, a jedná se tedy o věc správního soudnictví.

IV.

[8] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadené usnesení považuje za správné a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[10] V dané věci je základem sporu námitka stěžovatelky proti vyřízení reklamace vyúčtování služeb elektronických komunikací poskytnutých osobou zúčastněnou na řízení. Toto vyúčtování probíhá na základě smlouvy a ceníku sjednaných mezi účastníky tohoto vztahu. Rozhodnutí, které v dané věci vydal žalovaný, je rozhodnutím vydaným v řízení podle § 129 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Toto řízení je řízením sporným podle § 141 správního řádu. V daném případě bylo o nároku stěžovatelky v takovém správním řízení rozhodnuto věcně, tedy jedná se o rozhodnutí o soukromém právu ve správním řízení. Přezkum takového rozhodnutí provádí soudy v řízení podle části páté o. s. ř., nikoliv ve správním soudnictví.

[11] Stěžovatelka v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení v replice uvádí, že nesouhlasí s tvrzením, že základem sporu je reklamace vyúčtování služeb elektronických komunikací. Podstatou věci je podle ní skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení porušila stěžovatelčina práva na to, aby ve smlouvě sjednaným způsobem byla vyrozuměna o změně smlouvy. Nesprávné vyúčtování ceny služeb je pak pouze důsledkem tohoto porušení ze strany osoby zúčastněné na řízení.

[12] Na tuto repliku osoba zúčastněná na řízení opakuje své předchozí stanovisko a setrvává na návrhu k zamítnutí kasační stížnosti.

VI.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neuvádí konkrétní kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 s. ř. s., z jejího obsahu je zřejmé, že napadá nezákonnost usnesení, kterým městský soud odmítl její žalobu, tedy uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; ten také jako jediný v daném případě přichází v úvahu. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (nebo o zastavení řízení) v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského

soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti usnesení správního soudu o odmítnutí návrhu na zahájení řízení nebo o zastavení řízení z povahy věci vyloučen.

[16] Nejvyšší správní soud dále předesílá, že ač stěžovatelka v kasační stížnosti zdůrazňuje, že podstatou nynější věci je skutečnost, zda ji osoba zúčastněná na řízení smluvně dohodnutým způsobem informovala o změně či ukončení služeb v této smlouvě sjednaných (což souvisí i s cenou, za kterou osoba zúčastněná na řízení služby vyúčtovala), tato otázka (případného porušení smluvních ujednání, včetně postupu při změně smlouvy) je otázkou, kterou příslušný orgán řeší jako předběžnou v souvislosti s reklamovanými cenami poskytovaných služeb elektronických komunikací, a to aniž by o ní vydával samostatné rozhodnutí. Právě na základě předběžného úsudku o tom, zda došlo ve smlouvě dohodnutým způsobem k její změně (mj. i ve výši ceny služeb elektronických komunikací), je následně rozhodnuto i o tom, v jaké výši má osoba zúčastněná na řízení právo a stěžovatelka povinnost za poskytnuté služby uhradit jejich cenu a stěžovatelčiny námitky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny služeb jsou opodstatněné či nikoliv.

[17] Z uvedeného je zjevné, že ani žalovaný ani předsedkyně rady nepochybili, pokud se věcně zabývali výší ceny služeb, jak byly stěžovatelce vyúčtovány a stěžovatelkou bezúspěšně reklamovány u osoby zúčastněné na řízení, byť je třeba stěžovatelce přisvědčit v tom, že právě oprávněnost výše účtovaných služeb bezprostředně souvisí s tím, zda došlo ke změně smlouvy (smluveného tarifu, za který byly služby elektronických komunikací poskytovány) platně, tedy způsobem ve smlouvě sjednaným. Touto otázkou se však mohou soudy zabývat teprve poté, co bude postaveno na jisto, zda se jedná o věc, která spadá do správního či civilního soudnictví, kterou jako jedinou posuzoval i městský soud v napadeném usnesení.

[18] Podstatou nynější věci je tedy odpověď na spornou otázku, zda rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny služeb poskytovaných osobu zúčastněnou na řízení je rozhodnutím v soukromoprávní či veřejnoprávní věci. Právě odpověď na ni je současně i odpovědí na to, ve které větvi soudnictví (civilní či správní) má být proveden soudní přezkum takového rozhodnutí.

[19] Podle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*

[20] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkoné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy.*

[21] Podle § 7 odst. 1 o. s. ř., *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona*

pokračování

neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“. Tímto jiným orgánem je v případech, které stanoví zákon o elektronických komunikacích, a to mimo jiné v § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, o jehož aplikaci se jedná i v nynější věci, Český telekomunikační úřad.

[22] Jak již shora uvedeno, městský soud dovodil, že právě s ohledem na § 129 zákona o elektronických komunikacích jsou některé spory ze smluv majících základ v soukromém právu povolány rozhodovat správní orgány (v řízení podle § 141 odst. 1 správního řádu), ačkoliv se stále jedná o spor mezi dvěma subjekty soukromého práva. Těmto závěrům je v nynější věci třeba přisvědčit.

[23] Spornou otázku, zda Český telekomunikační úřad v posuzovaném případě rozhodoval v soukromoprávní či veřejnoprávní věci, lze přitom zodpovědět na základě závěrů již dříve Nejvyšším správním soudem vyslovených. Velmi podrobně se uvedené problematice věnoval například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 2 As 152/2015-31, jehož závěrů se správně dovolal i městský soud v napadeném usnesení (viz jeho odstavec [17]). S východisky, která jsou beze zbytku použitelná pro účely nyní posuzované věci a jež v uvedeném odstavci napadeného usnesení městský soud doslovně z rozsudku druhého senátu cituje, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v souzeném případě. Pro přehlednost a stručnost právě na zmíněné pasáže citované v napadeném usnesení odkazuje.

[24] Druhý senát v odkazovaném rozsudku dovodil, že „[p]rvostupňové rozhodnutí žalovaného Českého telekomunikačního úřadu bylo vydáno v řízení o námitce proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny ve výši 2776, 16 Kč za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 23. 3. 2014 do 22. 4. 2014 a od 23. 4. 2014 do 22. 5. 2014 dle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. (Nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané dle § 64 odst. 7 až 9, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace, jinak právu uplatnit reklamaci zanikne.‘). Obecně by se tak dle shora popsanych závěrů (jedná se o závěry citované v odst. [17] napadeného rozsudku – poznámka soudu) jednalo o spor soukromoprávní povahy.“ (důraz přidán soudem)

[25] Případ, jenž druhý senát v rozsudku č. j. 2 As 152/2015-31 posuzoval, byl s nynější věcí totožný potud, že se v něm taktéž jednalo o přezkum rozhodnutí o námitkách proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny poskytovaných služeb elektronických komunikací. Ve věci řešené druhým senátem však řízení bylo ukončeno rozhodnutím o zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu proto, že stěžovatelka (totožná jako v nynější věci) ani na základě opakovaných výzev v určené lhůtě nedoplnila své podání podle pokynů správního orgánu, tedy neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. V řízení o rozkladu podaném proti rozhodnutí o zastavení řízení byl podaný rozklad zamítnut a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V důsledku procesních vad stěžovatelčina podání tedy správní orgán nerozhodl meritorně, a druhý senát proto dovodil, že se o rozhodnutí v soukromoprávní věci nejedná, a věc má být tudíž posouzena soudy v řízení o žalobě podle soudního řádu správního.

[26] Právě ve skutečnosti, jakým způsobem správní orgány rozhodly o stěžovatelských námitkách (týkajících se jinak soukromoprávní smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací), tedy že je posoudily věcně, spočívá odlišnost oproti věci řešené v odkazovaném rozsudku druhého senátu.

[27] Již v usnesení ze dne 3. 11. 2009, č. j. Konf 84/2008-9, totiž dospěl zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů k závěru, že „*pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí.*“ (důraz přidán soudem).

[28] V nynější věci žalovaný stěžovatelský námitky věcně posoudil a meritorně o nich rozhodl (viz odst. [1]). Toto meritorní rozhodnutí následně přezkoumala předsedkyně rady a napadeným rozhodnutím jej zčásti změnila a ve zbylé části potvrdila. Nejen na základě závěrů přijatých v opakovaně citovaném rozsudku č. j. 2 As 152/2015-31, ale i v dalších rozsudcích týkajících se shodné problematiky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 8 As 52/2018-68) ve spojení se závěry vyslovenými zvláštním senátem je zřejmé, že v nynější věci správní orgány vydaly rozhodnutí v soukromoprávní věci.

[29] Městský soud tudíž dospěl ke správnému závěru, že k projednání a rozhodnutí žaloby, kterou se stěžovatelka bránila proti těmto správním rozhodnutím, je dána pravomoc soudů v občanském soudním řízení podle § 7 odst. 1 o. s. ř., a to v řízení podle části páté téhož zákona (srov. § 7 odst. 2 o. s. ř.). Správný je proto i postup, jímž městský soud odmítl stěžovatelskou žalobu podle § 68 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 2 téhož zákona a současně ji poučil o možnosti podat žalobu u soudu příslušného rozhodovat v občanském soudním řízení.

[30] Nejvyšší správní soud shrnuje, že pro výše uvedené není kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn.

[31] Nejvyšší správní soud v dané věci nepřehlédl, že v záhlaví napadeného usnesení bylo uvedeno, že rozhoduje předseda senátu městského soudu JUDr. Ladislav Hejtmánek. V souladu s § 31 odst. 1 s. ř. s. však ve věcech správního soudnictví pravidelně rozhodují specializované senáty složené z předsedy a dvou soudců, nestanoví-li zákon jinak. Ačkoliv soudní řád správní v odst. 2 téhož ustanovení vyjmenovává věci, v nichž rozhoduje namísto senátu specializovaný samosoudce, z výčtu těchto věcí je zjevné, že nynější případ není tím, v němž soudní řád správní předpokládá rozhodování specializovaného samosoudce. V dané věci tudíž měl rozhodovat v souladu s § 31 odst. 1 s. ř. s. senát.

[32] Nesprávné obsazení soudu je podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. důvodem zakládajícím zmatečnost řízení a k této vadě je povinen Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud však ve spise městského soudu ověřil, že tento soud přípisem ze dne 16. 8. 2021, č. j. 6 A 34/2021-31 žalovaného, a posléze přípisem ze dne 10. 11. 2021,

pokračování

č. j. 6 A 34/2021-39 i stěžovatelku poučil o tom, že věc byla přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 6 A, a že další informace o obsazení senátu lze zjistit z rozvrhu práce. Na listu č. 55 spisu městského soudu je dále zažurnalizována obálka nadepsaná hlasovací protokol, která předchází originálu písemného vyhotovení napadeného usnesení na č. l. 56 spisu. Z toho lze nepochybně dovodit, že ačkoliv v záhlaví napadeného usnesení je chybně uvedeno, že rozhodoval předseda senátu, jedná se o formální pochybení, a ve skutečnosti byla věc projednána a rozhodnuta specializovaným senátem 6 A zcela v souladu s § 31 odst. 1 s. ř. s. Nadto Nejvyšší správní soud obsazení soudu v dané věci ověřil i rozlepením obálky obsahující protokol o hlasování, z něž vyplývá, že o věci rozhodoval senát ve složení JUDr. Ladislav Hejtmánek, JUDr. Naděžda Treschlová a JUDr. Hana Kadaňová, což je v souladu s rozvrhem práce městského soudu platným v rozhodné době.

[34] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v nynější věci o stěžovatelčině žalobě rozhodl soud, který byl správně obsazen (specializovaný senát), a proto ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. není naplněn.

VII.

[35] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[37] O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Žádná taková povinnost však osobě zúčastněné na řízení uložena nebyla. Nejvyšší správní soud současně neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by bylo na místě osobě zúčastněné na řízení právo na nákladů řízení přiznat podle § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s.

[38] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2022, č. j. 4 As 87/2022-64, byl stěžovatelce ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Martin Janota, advokát. Zástupci, který byl stěžovatelce ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za 4 úkony právní služby, jejichž provedení ustanovený zástupce doložil potvrzením stěžovatelky (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, sepsání právního rozboru věci ze dne 8. 6. 2022, další porada s klientem přesahující 1 hodinu dne 6. 9. 2022, doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2022) vždy ve výši 3.100 Kč. Odměna tedy celkem činí 12.400 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní

paušál) související s provedenými úkony právní služby činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za jeden úkon právní služby 300 Kč, za čtyři úkony tudíž 1.200 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku této daně v rozsahu 21 % z 13.600 Kč, tj. o 2.856 Kč. Náklady ustanoveného zástupce tedy celkem činí 16.456 Kč. Uvedená částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu